

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 lutego 2016 roku - znak (...) - Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 29 stycznia 2016 roku, odmówił M. C. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 roku wymaganego 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku ZUS przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 roku okresy składkowe w wymiarze 25 lat, 2 miesiące i 3 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 9 dni. Staż sumaryczny wyniósł zatem 25 lat, 2 miesiące i 12 dni. Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył 5 lat, 1 miesiąc i 18 dni w okresie od 9 października 1993 roku do 30 listopada 1998 roku (z wyłączeniem zasiłku chorobowego od 19 lutego 1998 roku do 21 lutego 1998 roku). ZUS nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach następujących okresów:

- 1 października 1973 roku - 4 października 1976 roku - stanowisko: kierowca - (...) K.;
- 14 lutego 1977 - 18 listopada 1978 roku - stanowisko: kierowca, mechanik napraw pojazdów samochodowych w Państwowym Ośrodku (...) w K.,
- 8 października 1976 roku - 5 lutego 1977 roku - stanowisko: kierowca w Centralnej Bazie Części Zamiennych (...)w S.,
- 22 listopada 1978 roku - 15 stycznia 1979 roku - stanowisko: kierowca samochodowy w Przedsiębiorstwie (...) w W. Ekspozytura w P.,
- 19 stycznia 1979 roku -15 maja 1993 roku - stanowisko: kierowca w KPB w K.,
- 15 maja 1993 roku - 8 października 1993 roku - stanowisko: kierowca w Zakładzie Usług (...) w K.,
- 1 grudnia 1998 roku - 31 grudnia 1998 roku - stanowisko: kierowca cysterny, pracownik gospodarczy w Stacji Paliw (...) T. G., P. A., S. W. w K..

ZUS wskazał, że w przedłożonych dokumentach, dotyczących ww. okresów zatrudnienia, brak jest informacji, że praca była wykonywana stale oraz brak jest odpowiedniego przyporządkowania do zarządzenia resortowego z uwzględnieniem numeru wykazu, działu i pozycji. Wnioskodawca nie złożył ponadto za w/w okresy świadectw wykonywania prac w warunkach szczególnych.

/decyzja - k. 51 - 51 verte plik II akt ZUS/

Odwołanie od ww. decyzji w dniu 6 kwietnia 2016 roku złożyła pełnomocnik wnioskodawcy, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez przyznanie M. C. prawa do emerytury. Pełnomocnik podniosła, że wnioskodawca wykonywał przez ponad 15 lat pracę kierowcy samochodu ciężarowego o masie całkowitej pow. 3,5 tony, wymienioną w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a same zapisy w świadectwie pracy nie mogą przesądzać o ocenie przebiegu zatrudnienia. Zdaniem pełnomocnika wnioskodawca spełnia zatem wszystkie przesłanki do uzyskania wcześniejszej emerytury.

/odwołanie - k. 2 - 6/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 12 maja 2016 roku ZUS wniósł o oddalenie odwołania, argumentując jak w treści zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie - k. 26 - 26 verte/

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie. Pełnomocnik wnioskodawcy poparła odwołanie i wniosła o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pełnomocnik ZUS wniosł o oddalenie odwołania.

/stanowiska stron - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:01:49 - 00:04:20; 01:05:17
- 01:09:36 - płyta - k. 84/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. C. urodził się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek – k. 1 plik II akt ZUS/

Wniosek o emeryturę M. C. złożył w dniu 29 stycznia 2016 roku

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek – k. 1 plik II akt ZUS/

Wnioskodawca jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i w dniu 29 stycznia 2016 roku wniosł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek – k. 2 plik II akt ZUS/

Wnioskodawca uzyskał uprawnienia do kierowania pojazdami - kat. A w dniu 14 czerwca 1972 roku, kat. B i C w dniu 21 września 1973 roku, kat. BE, CE w dniu 1 sierpnia 1977 roku, kat. D w dniu 23 października 1984 roku oraz kat. DE w dniu 1 lipca 1999 roku.

/okoliczności bezsporne, a nadto: zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:06:54 - 00:19:53 - płyta - k. 55/

Wnioskodawca w okresie od 1 października 1973 roku do 4 października 1976 roku oraz od 14 lutego 1977 roku do 18 listopada 1978 roku był zatrudniony w Państwowym Ośrodku (...) w K. w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład pracy wystawił mu za te okresy zatrudnienia świadectwa pracy, w których wskazał, że wnioskodawca zajmował stanowisko kierowcy (1 października 1973 roku - 4 października 1976 roku) oraz kierowcy - mechanika napraw pojazdów samochodowych (14 lutego 1977 roku - 18 listopada 1978 roku). Wnioskodawca nie otrzymał świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

/okoliczności bezsporne, a nadto: odpis świadectwa pracy - k. 6 plik I akt ZUS/

Państwowy Ośrodek (...) w K. zajmował się remontem ciągników i maszyn dla rolnictwa.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:06:45 - 00:21:40 - płyta - k. 84 w zw. z e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:06:54 - 00:19:53 - płyta - k. 55/

Przez pierwszy miesiąc zatrudnienia wnioskodawca pracował jako pomocnik kierowcy ciągnika siodłowego. Po upływie miesiąca zaczął jeździć sam.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:06:45 - 00:21:40 - płyta - k. 84/

W okresie od 25 kwietnia 1974 roku do 13 kwietnia 1976 roku wnioskodawca odbywał służbę wojskową. W dniu 23 kwietnia 1976 roku wnioskodawca został ponownie zatrudniony na stanowisku kierowcy.

/okoliczności bezsporne, a nadto: dokumentacja osobowa - k. 72 – umowa o pracę k.5; zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:06:54 - 00:19:53 - płyta - k. 55/

W Państwowym Ośrodku (...) w K. – w okresie przed służbą wojskową i od dnia 23 kwietnia 1976 roku wnioskodawca pracował jako kierowca (...) z cysterną. Był przypisany do jednego samochodu, którym sam jeździł w trasy. Rozwoził paliwo z punktu (...) po placówkach (...). Pracował najczęściej w godzinach od 7.00 do 15.00. Zdarzało się również, że pracował w godzinach nadliczbowych. Nie wykonywał pracy mechanika.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:06:45 - 00:21:40 - płyta - k. 84 w zw. z e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:06:54 - 00:19:53 - płyta - k. 55; zeznania świadka S. B. - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:49:52 - 00:55:03 - płyta - k. 55/

W okresie kolejnego zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w K. - od dnia 14 lutego 1977 roku – wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego marki S. 29 z przyczepą. Woził do S. silniki do remontów i inne podzespoły. Jeździł do Centralnej Bazy Części Zamiennej po części zamienne.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:06:45 - 00:21:40 - płyta - k. 84 w zw. z e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:06:54 - 00:19:53 - płyta - k. 55; zeznania świadka S. B. - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:49:52 - 00:55:03 - płyta - k. 55/

Naprawą samochodów zajmował się warsztat w D.. Wnioskodawca nie zajmował się naprawami pojazdów. W razie awarii dostawał auto zastępcze. W zakładzie było ok. 5 samochodów ciężarowych. Nie było przestojów w pracy kierowców.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:06:45 - 00:21:40 - płyta - k. 84 w zw. z e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:06:54 - 00:19:53 - płyta - k. 55; zeznania świadka S. B. - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:49:52 - 00:55:03 - płyta - k. 55/

W obu okresach zatrudnienia wnioskodawca jako kierowca jeździł tylko dużymi samochodami ciężarowymi o masie całkowitej powyżej 3,5 tony ponad 8 godzin dziennie.

/zeznania świadka S. B. - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:55:03 - 00:58:10 - płyta - k. 55/

W dniu 19 stycznia 1978 roku wnioskodawca otrzymał angaż na stanowisko mechanika napraw pojazdów samochodowych. Wcześniejsze angaże od początku zatrudnienia wnioskodawca otrzymywał na stanowisko kierowcy i kierowcy samochodu marki S..

/akta osobowe - k. 72/

W okresie od 8 października 1976 roku do 5 lutego 1977 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Centralnej Bazy Części Zamiennej (...) w S.. Zakład pracy wystawił wnioskodawcy za ten okres zatrudnienia świadectwo pracy, w którym wskazał, że wnioskodawca pracował na stanowisku kierowcy. Wnioskodawca nie otrzymał świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

/okoliczności bezsporne, a nadto: odpis świadectwa pracy - k. 7 plik I akt ZUS; akta osobowe - k. 74; zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:06:45 - 00:25:33 - płyta - k. 84 w zw. z e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:19:53 - 00:33:08 - płyta - k. 55; akta osobowe - k. 74/

Zakład pracy (...) wystawił wnioskodawcy w dniu 8 lutego 1977 roku pozytywną opinię za pracę na stanowisku kierowcy samochodu osobowego. Wnioskodawca w dniu 21 stycznia 1977 roku złożył podanie o rozwiązanie umowy o pracę i jednocześnie zobowiązał się do doprowadzenia pojazdu marki F. do sprawności technicznej.

/opinia i podanie w aktach osobowych - k. 74/

W Przedsiębiorstwie (...) w W. wnioskodawca był zatrudniony w okresie od 22 listopada 1978 roku do 15 stycznia 1979 rok. Zakład pracy wystawił wnioskodawcy za ten okres zatrudnienia świadectwo pracy, w którym wskazał, że wnioskodawca pracował na stanowisku kierowcy samochodowego. Wnioskodawca nie otrzymał świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

/okoliczności bezsporne, a nadto: odpis świadectwa pracy - k. 9 plik I akt ZUS; /zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:06:45 - 00:21:40; 00:25:33-00:31:13 - płyta - k. 84 w zw. z e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:19:53 - 00:33:08 - płyta - k. 55/

Wnioskodawca w okresach od 19 stycznia 1979 roku do 15 maja 1993 roku oraz od 9 października 1993 roku do 30 listopada 1998 roku był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w K. w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład Pracy wystawił za ten okres świadectwa pracy, w którym wskazał, że wnioskodawca pracował na stanowisku kierowcy. Wnioskodawca nie otrzymał świadectwa pracy w warunkach szczególnych za pierwszy okres zatrudnienia.

/okoliczności bezsporne, a nadto: odpis świadectwa pracy - k. 10 plik I akt ZUS/

Za drugi okres zatrudnienia - od 9 października 1993 roku do 30 listopada 1998 roku (...) Przedsiębiorstwo Budowlane w K. wystawiło wnioskodawcy świadectwo pracy, w którym wskazano, że wnioskodawca wykonywał wówczas prace w warunkach szczególnych na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony - wykaz A, dział VIII, poz. 2, pkt 2 zarządzenia resortowego oraz świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach.

/okoliczności bezsporne, a nadto: odpis świadectwa pracy - k. 15 plik I akt ZUS, świadectwa w aktach osobowych - k. 62/

W dniu 18 stycznia 1979 roku Komisja Egzaminacyjna w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w K. przeprowadziła z udziałem skarżącego egzamin sprawdzający na pojeździe marki Ż. (...). Wobec pozytywnego wyniku egzaminu wnioskodawcę zatrudniono do pracy na tym pojeździe.

/arkusz obiegowy - w aktach osobowych - k. 62; zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:31:13 - 00:53:04 - płyta - k. 84

Wnioskodawca w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w K. pracował jako kierowca samochodów marki Z. z wywrotką, Kamaz, R. oraz Osinobus - przeznaczonym do przewozu osób. Były to samochody o masie całkowitej powyżej 3,5 tony. W czasie tego zatrudnienia wnioskodawca uzyskał uprawnienia kat D - do przewożenia osób.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:06:45 - 00:21:40; 00:31:13 - 00:53:04 - płyta - k. 84 w zw. z e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:19:53 - 00:40:37 - płyta - k. 55; zeznania świadka D. S. - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:58:10 - 01:02:44 - płyta - k. 55; zeznania świadka T. M. - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 01:03:37 - 01:08:40 - płyta - k. 55; zeznania świadka J. P. - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 01:10:32 - 01:15:32 - płyta - k. 55/

Wnioskodawca w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w K. nie wykonywał czynności mechanika samochodowego. W zakładzie przewidziano oddzielne stanowisko do napraw samochodów i spycharek. Wnioskodawca otrzymywał zastępczy samochód, gdy popsuł się jego samochód. Nie zajmował się jego naprawą. W transporcie zatrudnionych było od 10 - 15 kierowców. Wnioskodawca pracował powyżej 8 godzin, ale gdy rozwoził pracowników na budowę pracował nawet od 5.00 do 17.00. W międzyczasie woził różne materiały na budowę. Skarżący pracował w dziale zaopatrzenia, zimą woził hydraulikę, węgiel, wykładziny, płytki. Wnioskodawca nie zajmował się załadunkiem ani rozładunkiem. Byli do tego przeznaczeni inni pracownicy. W zakładzie były też mniejsze samochody, np. marki Ż..

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:06:45 - 00:21:40; 00:31:13 - 00:57:36 - płyta - k. 84 w zw. z e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:19:53 - 00:40:37 - płyta - k. 55; zeznania świadka D. S. - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:58:10 - 01:03:37 - płyta - k. 55; zeznania świadka T. M. - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 01:03:37 - 01:10:32 - płyta - k. 55; zeznania świadka J. P. - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 01:10:32 - 01:15:32 - płyta - k. 55/

Wnioskodawcy w dniu 27 maja 1982 roku przyznano wynagrodzenie wg stawek za prowadzenie pojazdów dostawczych do 3,5 tony. W dniach 17 listopada 1982 roku, 18 maja 1983 roku, 29 lutego 1984 roku, 12 września 1984 roku, 26 października 1984 roku, 19 czerwca 1985 roku skarżący otrzymał angaże, dotyczące zmiany stawki zaszeregowania na stanowisku kierowcy. W dniu 9 czerwca 1986 roku wnioskodawca otrzymał angaż na stanowisko operatora koparki. Kolejne angaże od dnia 8 października 1987 roku otrzymywał wyłącznie na stanowisko kierowcy.

/angaże w aktach osobowych - k. 62/

Zgodnie z opinią z dnia 10 października 1989 roku wystawioną przez (...) Przedsiębiorstwo Budowlane w K. wnioskodawca od początku zatrudnienia pracował jako kierowca samochodów marki: Ż., N., Osinobus, J., S. (...) oraz R..

/opinia w aktach osobowych - k. 62/

Wnioskodawca w okresie od 15 maja 1993 do 8 października 1993 roku pracował w Zakładzie Usług (...) w K.. Zakład pracy wystawił wnioskodawcy za ten okres świadectwo pracy, w którym wskazał, że wnioskodawca wykonywał prace kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca nie otrzymał świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

/okoliczności bezsporne, a nadto: odpis świadectwa pracy - k. 14 plik I akt ZUS/

W Zakładzie Usług (...) w K. wnioskodawca pracował jako kierowca samochodów ciężarowych o masie powyżej 3,5 tony. Zajmował się zaopatrzeniem. Jeździł po całej Polsce i przywoził części zamienne do węzła betonowego. Jeździł z zaopatrzeniowcem. Pracował do 14 godzin dziennie, nie krócej niż 8 godzin.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:06:45 - 00:21:40; 00:57:36 - 01:01:13 - płyta - k. 84 w zw. z e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:33:08 - 00:40:37 - płyta - k. 55; zeznania świadka T. M. - e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 01:03:37 - 01:10:32 - płyta - k. 55/

W okresie od 1 grudnia 1998 roku do 31 marca 2001 roku wnioskodawca pracował w Stacji Paliw (...) T. G., P. A., S. W.

w K.. Za ten okres zatrudnienia zakład pracy wystawił wnioskodawcy świadectwo pracy, w którym wskazał, że wnioskodawca zajmował stanowisko kierowcy cysterny i pracownika gospodarczego. Wnioskodawca nie otrzymał świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

/okoliczności bezsporne, a nadto: odpis świadectwa pracy - k. 16 plik I akt ZUS; zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 15 marca 2017 roku - 00:06:45 - 00:21:40; 01:01:13 - 01:05:17 - płyta - k. 84 w zw. z e-protokół z dnia 5 grudnia 2016 roku - 00:33:08 - 00:40:37 - płyta - k. 55/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów w postaci: dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach ZUS, zachowanych aktach osobowych ze spornych okresów zatrudnienia oraz zeznań świadków, którzy razem z wnioskodawcą pracowali w Państwowym Ośrodku (...) w K. (S. B.), w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w K. (D. S., T. M., J. P.) oraz w Zakładzie Usług (...) w K. (T. M.) i z tego tytułu mają wiedzę na temat charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w tych okresach zatrudnienia.

W toku postępowania nie udało się uzyskać dokumentacji osobowej wnioskodawcy ze wszystkich zakładów pracy. Wszystkie zakłady pracy, w których pracował wnioskodawca uległy likwidacji. Zachowane akta osobowe nie potwierdziły jednak w całości twierdzeń wnioskodawcy i świadków. Sąd zeznaniom tym mógł zatem dać wiarę jedynie częściowo.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w aktach osobowych z Państwowego Ośrodka (...) w K. zachował się angaż z dnia 19 stycznia 1978 roku na stanowisko mechanika napraw pojazdów samochodowych. Wnioskodawca zaprzeczał, aby kiedykolwiek wykonywał prace mechanika samochodowego. Zapis ten znajduje się jednak również w świadectwie pracy. Sąd mógł zatem przyjąć, że wnioskodawca wykonywał prace kierowcy w tym zakładzie pracy do dnia 18 stycznia 1978 roku. Wcześniej niewątpliwie pracował jako kierowca samochodowy i w zeznaniach świadka S. B. znalazła potwierdzenie okoliczność, że był on kierowcą samochodów ciężarowych o masie powyżej 3,5 tony. Potwierdzają to również wcześniejsze angaże, z których wynika, że wnioskodawca był kierowcą samochodu marki S.. Jednocześnie sam wnioskodawca przyznał, że samodzielnie jako kierowca w pełnym wymiarze czasu pracy zaczął jeździć po miesiącu zatrudnienia jako pomocnik kierowcy, a zatem od 1 listopada 1973 roku.

Świadkowie potwierdzili również, że wnioskodawca pracował jako kierowca samochodów o masie powyżej 3,5 tony w czasie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w K.. Zakład pracy potwierdził świadectwem wykonywania prac w warunkach szczególnych okres zatrudnienia od 9 października 1993 roku do 30 listopada 1998 roku. Jak wynika z akt osobowych w pierwszym okresie zatrudnienia wnioskodawca jeździł również mniejszymi samochodami. W opinii z dnia

10 października 1989 roku zakład pracy wskazał, że wnioskodawca od początku zatrudnienia pracował jako kierowca samochodów marki: Ż., N., Osinobus, J., S. (...) oraz R.. Ponadto na początku zatrudnienia wnioskodawca zdał egzamin na kierowcę samochodu marki Ż.. Wnioskodawca otrzymywał na podstawie angażu z dnia 27 maja 1982 roku wynagrodzenie wg zaszeregowania dla kierowców pojazdów do 3,5 tony. Następnie od dnia 17 listopada 1982 roku otrzymywał angaże na stanowisku kierowcy, w dniu 9 czerwca 1986 roku na stanowisku operatora koparki i od dnia 8 października 1987 roku nieprzerwanie na stanowisku kierowcy. Stwierdzić zatem należy, że angaże od dnia 17 listopada 1982 roku pozwalają uznać, że wnioskodawca do końca pierwszego okresu zatrudnienia – czyli do dnia 15 maja 1993 roku – wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę kierowcy. Świadkowie potwierdzili zaś, że wnioskodawca jako kierowca pracował na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze powyżej 3,5 tony. Znajduje to swoje odzwierciedlenie w powołanej opinii pracodawcy, z której wynika, że w początkowym okresie zatrudnienia wnioskodawca prowadził również mniejsze samochody, a dopiero później ciężarowe, takie jak: Osinobus, J., S. (...) oraz R.. Wnioskodawca w tym okresie zatrudnienia uzyskał również uprawnienia do kierowania pojazdami kat. D celem przewożenia osób Osinobusem.

Sąd ocenił jako wiarygodne twierdzenia wnioskodawcy o zatrudnieniu w warunkach szczególnych w okresie od 15 maja 1993 do 8 października 1993 roku w Zakładzie Usług (...) w K.. Miało to miejsce pomiędzy pierwszym, a drugim zatrudnieniem w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym, a więc pomiędzy okresami, w których wnioskodawca jeździł już tylko samochodami ciężarowymi o masie powyżej 3,5 tony. Mimo że nie zachowała się dokumentacja osobowa z okresu zatrudnienia w Zakładzie (...), to jednak Sąd oparł się w tym zakresie na wiarygodnych zeznaniach T. M., który pracował z wnioskodawcą w tym Zakładzie oraz w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym.

W odniesieniu do pozostałych okresów zatrudnienia - w Centralnej Bazie Części Zamiennych (...) w S., w Przedsiębiorstwie (...) w W. Ekspozytura w P. oraz w Stacji Paliw (...) T. G., P. A., S. W. w K. – wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Sąd uzyskał co prawda dokumentację z Przedsiębiorstwa (...), lecz nie wynika z niej, aby skarżący był zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych. W dokumentacji jest mowa jedynie o pojazdach osobowych. Co więcej reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wnioskodawca nie wskazał żadnych osobowych środków dowodowych, na potwierdzenie wykonywania w tych okresach pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku (vide art. 196 ustawy) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Jak dalej stanowi ust. 2 powołanego przepisu, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z § 3 i 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz. 43 ze zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 wskazanego rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...)) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca spełnił ustawowe przesłanki co do wieku. Przekazał również środki zgromadzone na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz ma wymagany na dzień 1 stycznia 1999 roku okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat.

Organ rentowy zakwestionował wymagany okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach, uwzględniając jedynie 5 lat, 1 miesiąc i 18 dni przypadające w okresie od 9 października 1993 roku do 30 listopada 1998 roku (z wyłączeniem zasiłku chorobowego od 19 lutego 1998 roku do 21 lutego 1998 roku). Jak ustalił Sąd, stanowisko to nie znajduje oparcia w stanie faktycznym sprawy.

Regulacja § 2 Rozporządzenia, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed Sądem. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85 – LEX 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 – LEX 14625).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z zeznań świadków, zeznania wnioskodawcy oraz przeprowadził dowód z zachowanej dokumentacji zatrudnienia wnioskodawcy.

Organ rentowy nie kwestionował, że M. C. pracował w okresach :

- 1 października 1973 roku - 4 października 1976 roku – na stanowisku: kierowca - (...) K.;
- 14 lutego 1977 - 18 listopada 1978 roku – na stanowisku: kierowca, mechanik napraw pojazdów samochodowych w Państwowym Ośrodku (...) w K.,
- 8 października 1976 roku - 5 lutego 1977 roku – na stanowisku: kierowca w Centralnej Bazie Części Zamiennych (...)w S.,
- 22 listopada 1978 roku - 15 stycznia 1979 roku – na stanowisku: kierowca samochodowy w Przedsiębiorstwie (...) w W. Ekspozytura w P.,
- 19 stycznia 1979 roku -15 maja 1993 roku – na stanowisku: kierowca w KPБ w K.,
- 15 maja 1993 - 8 października 1993 roku – na stanowisku: kierowca w Zakładzie Usług (...) w K.,
- 1 grudnia 1998 roku - 31 grudnia 1998 roku – na stanowisku: kierowca cysterny, pracownik gospodarczy w Stacji Paliw (...) T. G., P. A., S. W. w K.. Podnosił jednak, że nie było to zatrudnienie w warunkach szczególnych.

Zdaniem organu rentowego nie można było uwzględnić tych okresów zatrudnienia do

stażu pracy w warunkach szczególnych, ponieważ w przedłożonych dokumentach, dotyczących ww. okresów zatrudnienia, brak jest informacji, że praca była wykonywana stale oraz brak jest odpowiedniego przyporządkowania do zarządzenia resortowego z uwzględnieniem numeru wykazu, działu i pozycji. Wnioskodawca nie złożył ponadto za w/w okresy świadectw wykonywania prac w warunkach szczególnych.

Zeznania świadków oraz samego wnioskodawcy potwierdziły jednak, że M. C. pracował nieprzerwanie na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, łącznie przez co najmniej 15 lat, choć nie we wszystkich wskazanych miejscach zatrudnienia.

Nie ma przy tym wątpliwości, że w okresach, w których wnioskodawca pracował jako kierowca samochodów ciężarowych o masie powyżej 3,5 tony, wykonywał ją stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Wnioskodawca pracował ponad 8 godzin dziennie. Nie uczestniczył w rozładunku ani załadunku pojazdów. W pracy nie było przestojów, ponieważ w razie awarii pojazdu, kierowca miał do dyspozycji inne zastępcze auto ciężarowe, a naprawami zajmowali się mechanicy.

Sąd zwrócił jednak uwagę, że w drugim okresie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w K. wnioskodawca otrzymał angaż na stanowisko mechanika napraw pojazdów samochodowych. Okresu zatrudnienia w tym zakładzie pracy po 19 stycznia 1978 roku nie mógł zatem uwzględnić jako zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Podobnie w przypadku pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym

w K., dopiero angaże otrzymywane przez wnioskodawcę od 17 listopada 1982 roku potwierdzały zeznania wnioskodawcy i świadków.

Potwierdzenia w dokumentacji i w zeznaniach świadka znalazła też okoliczności wykonywania pracy kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony podczas zatrudnienia w Zakładzie Usług (...)

-Transportowych Firma Handlowa (...) w K..

Jak już wcześniej wskazano w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, praca w warunkach szczególnych w pozostałych okresach zatrudnienia nie została udowodniona.

Zeznania świadków potwierdziły, że wnioskodawca również w okresach: od 1 listopada 1973 roku do 24 kwietnia 1974 roku, od dnia 23 kwietnia 1976 roku do dnia 4 października 1976 roku, od dnia 14 lutego 1977 roku do dnia 18 stycznia 1978 roku, od dnia 17 listopada 1982 roku do dnia 15 maja 1993 roku, od 16 maja 1993 roku do 8 października 1993 roku wykonywał pracę kierowcy, jeżdżąc tylko samochodami o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Nie był w tym czasie oddelegowany do innych prac.

Oznacza to, że M. C. w ww. okresach oraz w uwzględnionym przez ZUS okresie od 9 października 1993 roku do 30 listopada 1998 roku wykonywał prace wymienione w wykazie A dział VIII pkt 2, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz. 43 ze zm.), czyli „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”.

Pomocniczo w tym zakresie należy się odwołać do wykazu A zawartego w załączniku nr 1 do Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia

1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz wzrostu emerytury lub renty (Dz. U. MB z dnia 6 grudnia 1983 roku). Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych) pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów - stanowisko: kierowcy samochodu ciężarowego - zostało wymienione w dziale VIII pod pozycją 2 pkt 2 jako praca wykonywana w szczególnych warunkach uprawniająca do wcześniejszego przejścia na emeryturę.

Potwierdzeniem zaliczenia tego rodzaju pracy do prac w warunkach szczególnych jest również wykaz A zawarty w załączniku do zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia

29 czerwca 1983 roku w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz. U. Ministerstwa Komunikacji z 1983 roku, nr 10, poz. 77), gdzie w dziale VIII, pod pozycją 2 pkt 5 wskazano: „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony specjalizowanych specjalistycznych (specjalnych) pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów - kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym, powyżej 3,5 tony”, jako stanowisko na którym wykonywane są prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego.

Zdaniem Sądu w rozpoznawanej sprawie wnioskodawca wykazał zatem, że przez ponad 15 lat stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym pow. 3,5 tony, czyli pracę w szczególnych warunkach, przyczyniających się do szybszego obniżenia wydolności jego organizmu.

Stale wykonywanie pracy w warunkach szczególnych jest rozumiane w orzecznictwie Sądu Najwyższego jako wypełnianie pełnego wymiaru czasu pracy na zajmowanym stanowisku, gdyż nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (vide wyrok z dnia 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 290).

Nadto Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wyrażony w wyroku z dnia 25 września 2013 roku, sygn. akt III AUa 106/13 (LEX nr 1381334), zgodnie z którym warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku, stale tj. ciągle wykonuje pracę w szczególnych warunkach i nie wykonuje w tym czasie żadnych innych czynności niezwiązanych z zajmowanym stanowiskiem.

W rozpoznanej sprawie nie ma jak już wcześniej wskazano wątpliwości, że wnioskodawca w uwzględnionych okresach jeździł tylko pojazdami ciężarowymi o masie powyżej 3,5 tony, ponad 8 godzin dziennie. Wątpliwości nie budzi również fakt, że wnioskodawca nie był w tych okresach oddelegowany do innych prac. Okresów wykonywania innych pracy Sąd nie brał pod uwagę przy ustalaniu 15 - letniego zatrudnienia w warunkach szczególnych. Nie było również wątpliwości, że wnioskodawca uzyskał uprawnienia do kierowania takimi pojazdami ciężarowymi przed podjęciem zatrudnienia lub w jego czasie (kat. D).

Podkreślić należy w tym miejscu, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r. I UK 393/10).

Kwestią nie budzącą wątpliwości jest również fakt, że zaliczeniu do okresów pracy w warunkach szczególnych podlega również czas odbywania przez wnioskodawcę służby wojskowej od 25 kwietnia 1974 roku do 13 kwietnia 1976 roku, który przypadł w okresie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w K., w którym jak już wyżej wskazano, wnioskodawca wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym pow. 3,5 tony.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego, że okres zasadniczej służby wojskowej, odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2006 r., sygn. akt III UK 5/06, OSNP 2007/7 – 8/ M.P.Pr. (...)).

Sąd Najwyższy słusznie wskazał, że przerwę w wykonywaniu zatrudnienia w ramach stosunku pracy wywołaną odbywaniem zasadniczej służby wojskowej uznaje się za zawieszenie realizacji nadal trwającego stosunku pracy z tego względu, że w okresie odbywania tej służby nie są wykonywane zobowiązania stron stosunku pracy, ponieważ

pracownik doznaje przeszkód w świadczeniu pracy z powodu odbywania zasadniczej służby wojskowej, co prowadzi do zawieszenia świadczeń pracodawcy, które na ogół są ekwiwalentami za pracę wykonaną.

Zgodnie z art. 124 ust. 1 nieobowiązującej już ustawy z dnia 30 stycznia 1959 roku o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 20, poz. 108), zakład pracy, który zatrudniał pracownika w chwili powołania do czynnej służby wojskowej, obowiązany był go zatrudnić na poprzednio zajmowanym stanowisku lub stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz nie niżej opłacanym, jeżeli pracownik najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej zgłosił swój powrót do pracy. Dopiero niezachowanie tego terminu powodowało rozwiązanie stosunku pracy z mocy prawa, chyba że nastąpiło z przyczyn od pracownika niezależnych (ust. 2).

Zgodnie z wyraźnym brzmieniem art. 125 tej ustawy, pracownikowi, który zgłosił się do pracy w terminie określonym w art. 124 ust. 1 zalicza się okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy albo od ciągłości pracy w danym zawodzie lub służbie, bądź w szczególnych warunkach, od których zależy nabycie tych uprawnień.

W oparciu o powyższe należy stwierdzić, że okres czynnej (zasadniczej) służby wojskowej przez pracownika, który po zakończeniu tej służby zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia, traktuje się tak samo jak wykonywanie pracy. Skoro zaś okres ten podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w szczególnych warunkach, to uwzględnia się go także do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 124 i 125 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 roku o powszechnym obowiązku wojskowym, w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach). Jak wskazał Sąd Najwyższy taką wykładnię językową zdecydowanie wzmacniają zasady konstytucyjne, uzasadniające i usprawiedliwiające traktowanie okresu zasadniczej służby wojskowej jako składkowego okresu pracy w szczególnych warunkach dla celów emerytalnych.

Wnioskodawca odbywał służbę wojskową w okresie obowiązywania ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 roku, nr 44, poz. 220).

Zgodnie z art. 108 ust. 1 powołanej ustawy okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zaliczał się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby albo w tej samej gałęzi pracy.

Przepis art. 106 ust. 1 tej ustawy wskazywał, na obowiązek pracodawcy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej służby wojskowej, do zatrudnienia go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia.

Również zgodnie z uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 roku w sprawie II UZP 6/13 czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 roku) zalicza się na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) (Biul. SN 2013/10/24, M.P.Pr. (...) -101, zob. też. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 roku, II UK 217/13, LEX nr 1408683)/

Podkreślić należy, że w ocenie Sądu nie ma znaczenia okoliczność, że Sąd Najwyższy w powołanej uchwale odnosił się do stanu prawnego obowiązującego do dnia 31 grudnia 1974 roku, tj. do dnia wejścia w życie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ponieważ regulacje mające znaczenie dla oceny zasadności zaliczania okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie związanych z nim uprawnień,

uległy zmianie dopiero od chwili wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z 4 maja 1979 roku w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U nr 13, poz. 86 ze zm.) tj. od dnia 1 stycznia 1980 roku.

Jak słusznie wskazuje Sąd Najwyższy w ww. uchwale nie można mieć wątpliwości, że zarówno ustawa z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym jak i ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej regulowały zasadniczą służbę wojskową, a jej przepisy gwarancyjne (odpowiednio art. 125 tej pierwszej oraz art. 108 ust. 1 tej drugiej) miały znaczenie dla uprawnień pracowniczych, zaliczając okres służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy albo od ciągłości pracy w danym zawodzie lub służbie bądź w szczególnych warunkach, od których zależy nabycie tych uprawnień (art. 125 ustawy z 1959 r.) oraz w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby pracownik podjął zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby (art. 108 ustawy z 1967 r.), niemniej jednak nie może budzić wątpliwości, że znajdują one zastosowanie także w zakresie kwalifikowania takiej służby do okresów ubezpieczenia społecznego.

Wskazany okres zatrudnienia w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999 roku bez wątplenia łącznie przekracza wymaganą sumę 15 lat.

Wnioskodawca posiada zatem staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym 15 lat oraz spełnia pozostałe przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 29 stycznia 2016 roku, w którym wniósł o przekazanie środków zgromadzonych w OFE za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych od dnia następnego po złożeniu przez ubezpieczonego wniosku o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa, bowiem dopiero od tego momentu ubezpieczony spełnił wszystkie warunki uzyskania prawa do emerytury określone w art. 184 ustawy emerytalnej.

Z uwagi na wynik postępowania Sąd o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804).

Z uwagi na datę wniesienia odwołania, rozstrzygnięcie o kosztach nie uwzględnia jeszcze zmiany powołanego § 9 ust. 2, wprowadzonej Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2016, poz. 1667), która weszła w życie dopiero z dniem 27 października 2016 roku. Zgodnie z § 2 Rozporządzenia zmieniającego, do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem jego wejścia w życie stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Sąd zasądził zatem od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz wnioskodawcy kwotę 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego wraz z odpisem protokołów rozpraw wskazanych we wniosku oraz wypożyczyć akta ZUS

14 kwietnia 2017 roku

M.U.